

Arrest

nr. 123 796 van 12 mei 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 20 februari 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 28 januari 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 april 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 april 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. BOTTELIER, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van attaché S. GRUSZOWSKI, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partijen dienen op 18 oktober 2013 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 28 januari 2014 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot de onontvankelijkheid van de onder punt 1.1. vermelde aanvraag. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 18.10.2013 werd ingediend door :

(..)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkenen sinds 17 december 2009 onafgebroken in België zouden verblijven, op perfecte wijze geïntegreerd zouden zijn, de Nederlandse taal quasi perfect zouden beheersen, talrijke cursussen Nederlands met regelmaat hebben gevolgd en deze opleidingen telkens met goed gevolg beëindigden (zie deelcertificaten, certificaat), uiterst werkwilbig zouden zijn, zouden wensen voor zichzelf te kunnen instaan, gedurende enige tijd in het bezit geweest zijn van een arbeidskaart C (zie kopie arbeidskaart), zouden hopen zo snel mogelijk een job te vinden wanneer zij administratief in orde zijn, een vriendenkring en een zeer ruim sociaal netwerk opgebouwd zouden hebben, de cursus maatschappelijke oriëntatie volgden (zie attest cursus maatschappelijke oriëntatie) en getuigenverklaringen voorleggen, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9.2 van de wet van 15 december 1980.

Betrokkenen dienden een asielaanvraag in op 17 december 2009, deze asielaanvraag werd afgesloten op 18 februari 2011 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De duur van de asielpprocedure - namelijk 1 jaar 2 maand 1 dag - was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

De advocate van betrokkenen haalt aan dat zij een aanvraag machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 ingediend hebben op 04 februari 2010. Uit het administratief dossier van betrokkenen blijkt dat zij inderdaad een aanvraag 9ter indienen op 04 februari 2010 op basis van de gezondheidsproblemen van mevrouw. Op 16 maart 2010 werd er een aanvraag 9ter ingediend op basis van de gezondheidsproblemen van de oudste dochter van betrokkenen. Beide aanvragen werden samengenomen en ontvankelijk verklaard op 26 juli 2010. Op 19 september 2011 werd de aanvraag ongegrond bevonden maar deze beslissing werd weer ingetrokken op 16 november 2011. Vervolgens werd de aanvraag opnieuw ongegrond bevonden op 18 november 2011. De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring dat betrokkenen hiertegen indienden bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden verworpen op 20 maart 2012. Betrokkenen hadden intussen reeds een nieuwe aanvraag 9ter ingediend op basis van de gezondheidsproblemen van mevrouw op 29 september 2011. Op 21 november 2011 werd deze onontvankelijk bevonden, echter vernietigde de raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 20 maart 2012. Hierop werd op 27 augustus 2013 een nieuwe onontvankelijkheidsbeslissing genomen, die samen met de afgeleverde bijlage 13 ingetrokken werd op 16 januari 2014. Op 27 januari 2014 werd opnieuw een onontvankelijkheidsbeslissing genomen. Dit element kan dan ook niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkenen wisten dat het attest van immatriculatie geen verblijfstitel is maar enkel een proceduredocument is dat bewijst dat een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen ontvankelijk verklaard is en nog in behandeling is. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000).

Wat betreft de in het verzoekschrift aangehaalde argumenten die betrekking hebben op de medische toestand van mevrouw (..) (ni.: dat een terugkeer naar Armenië voor betrokkene een terugkeer zou betekenen naar een land waar haar fysieke integriteit en leven in gevaar is daar er geen adequate behandeling beschikbaar zou zijn voor de medische problemen waaraan zij lijdt; een terugkeer zou om die reden een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens met zich meebrengen dient opgemerkt te worden dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze

medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven (RW Arrest nr. 75.380 van 17.02.2012 en RW Arrest nr. 80.233 van 26.04.2012).

Verzoekers wensen tevens als buitengewone omstandigheid in te roepen dat hun kinderen [T.] en [R.] onderwijs volgen in België en regelmatig ingeschreven zijn in een Nederlandstalige school waar zij goede resultaten behalen (zie schoolattesten, rapporten, schoolattest en integratie). Dit kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid omdat betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Tevens wisten de ouders dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en in het kader van de aanvragen 9ter. De scholing van hun kinderen werd tijdelijk toegestaan om hun ontwikkeling in België toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. De raadsvrouw stelt dat het vast staat dat de kinderen in Armenië niet in staat zullen zijn om lessen te volgen op hun niveau, ze spreekt van een quasi onmogelijke herintegratie in een voor hen onbekend systeem. [T.] was reeds bijna 12 jaar toen ze in België aankwam en haar zus [R.] was reeds ruim 10 jaar oud. Het is dus meer dan waarschijnlijk dat zij vertrouwd zijn met het Armeense schoolsysteem daar zij er normaalgezien meerdere jaren school liepen alvorens naar België te komen. [E.], het jongste kind van betrokkenen dat in België geboren werd (zie uittreksel uit het register van de akten van geboorte), is nog niet schoolplichtig en dus noch met het Belgische, noch met het Armeense systeem bekend.

Wat betreft de verwijzing naar de artikelen 3, 6 en 16 van het Verdrag inzake de Rechten van het Kind Aangenomen door de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties op 20 november 1989 (Kinderrechtenverdrag), wijzen we erop dat dit verdrag geen directe werking heeft. De Raad van State stelt: "Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd (cf. RvS 28 juni 2001, nr. 97 206)."

Wat het invoeren van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens (EVRM) betreft, dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is, aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor het hele gezin geldt zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Betrokkenen tonen niet aan dat de door hen opgebouwde integratie en sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden kunnen vallen. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt dan ook niet."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voeren verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, alsook schending van de artikelen 9bis en 62 van de vreemdelingenwet.

Verzoekende partijen betogen als volgt:

"Doordat de bestreden beslissing wordt gemotiveerd door te stellen dat wat betreft de aangehaalde argumenten die betrekking hebben op de medische toestand van Mevrouw A. (...) de wet van 15.12.1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures enerzijds het artikel 9bis en anderzijds het artikel 9ter van dezelfde wet en de hier ingeroepen medische elementen buiten de context van artikel 9bis vallen en derhalve aan deze medische argumenten geen verder gevolg kan worden gegeven, verwijzende naar rechtspraak van de Raad.

Terwijl artikel 9bis van de wet van 15.12.1980 bepaalt dat in "buitengewone omstandigheden" de machtiging tot verblijf kan worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft; -dat verzoekers in hun aanvraag hebben uiteengezet dat de aangehaalde medische elementen een buitengewone omstandigheid uitmaken.

De verwerende partij niet motiveert waarom deze medische elementen geen buitengewone omstandigheid uitmaken en louter stelt dat ingeval van medische elementen een aanvraag in toepassing van art. 9ter van de wet van 15.12.1980 moet worden ingediend.

Dergelijke motivering van de bestreden beslissing is niet afdoende.

Verwerende partij diende te onderzoeken of dit –medisch- element al dan niet een buitengewone omstandigheid uitmaakt.

Verzoekers hebben uiteengezet dat gezien er nog geen beslissing werd betekend nopens de medische aanvraag ingediend op 30.09.11, verzoekers niet kunnen terugkeren naar Armenië gezien dit een schending van artikel 3 van het EVRM met zich zou meebrengen.

Op heden werd overigens nog steeds geen beslissing betekend aan verzoekers inzake hun aanvraag in toepassing van art. 9ter van de wet van 15.12.1980.

Daarnaast hebben verzoekers aangehaald dat “de onredelijke termijn” van de procedure m.b.t. de aanvraag in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet eveneens een buitengewone omstandigheid uitmaakt.

De eerdere procedure cfr. art. 9ter duurde immers van 05.02.10 tot 18.11.11 en vervolgens vanaf 30.09.11.

Verwerende partij gaat aan dit element voorbij en blijft in gebreke te motiveren waarom dit geen buitengewone omstandigheid betreft waarom de aanvraag wordt ingediend in België.

De bestreden beslissing van onontvankelijkheid vindt derhalve geen draagkracht in haar motieven.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij is genomen.

Zo verwijst de bestreden beslissing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en motiveert zij dat de aanvraag onontvankelijk is waarbij uitvoerig gemotiveerd wordt waarom de aangehaalde elementen niet kunnen worden aanvaard als buitengewone omstandigheden die verzoekende partijen verhinderen terug te keren naar hun land van herkomst.

Verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Waar de verzoekende partijen inhoudelijke argumenten ontwikkelen tegen de bestreden beslissing, voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.3. Onderzoek van de materiële motiveringsplicht vergt in casu onderzoek naar de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot

een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

2.4. In casu heeft de verwerende partij de aanvraag van verzoekende partijen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard omwille van de vaststelling dat zij niet hebben aangetoond dat er buitengewone omstandigheden zijn.

2.5. Verzoekende partijen menen dat de motivering dat de medische elementen geen buitengewone omstandigheid zijn niet afdoende is. Zij wijzen erop dat zij niet kunnen terugkeren omwille van de medische situatie en wijzen eveneens op de onredelijke termijn inzake de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet die zij hebben ingediend. Zij stellen dat er nog steeds geen beslissing is genomen.

2.6. De Raad wijst er evenwel op dat de bestreden beslissing niet enkel motiveert dat er twee onderscheiden procedures zijn en dat medische elementen buiten de context vallen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partijen gaan er volledig aan voorbij dat de bestreden beslissing tevens motiveert: *“De advocate van betrokkenen haalt aan dat zij een aanvraag machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 ingediend hebben op 04 februari 2010. Uit het administratief dossier van betrokkenen blijkt dat zij inderdaad een aanvraag 9ter indienen op 04 februari 2010 op basis van de gezondheidsproblemen van mevrouw. Op 16 maart 2010 werd er een aanvraag 9ter ingediend op basis van de gezondheidsproblemen van de oudste dochter van betrokkenen. Beide aanvragen werden samengenomen en ontvankelijk verklaard op 26 juli 2010. Op 19 september 2011 werd de aanvraag ongegrond bevonden maar deze beslissing werd weer ingetrokken op 16 november 2011. Vervolgens werd de aanvraag opnieuw ongegrond bevonden op 18 november 2011. De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring dat betrokkenen hiertegen indienen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden verworpen op 20 maart 2012. Betrokkenen hadden intussen reeds een nieuwe aanvraag 9ter ingediend op basis van de gezondheidsproblemen van mevrouw op 29 september 2011. Op 21 november 2011 werd deze onontvankelijk bevonden, echter vernietigde de raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 20 maart 2012. Hierop werd op 27 augustus 2013 een nieuwe onontvankelijkheidsbeslissing genomen, die samen met de afgeleverde bijlage 13 ingetrokken werd op 16 januari 2014. Op 27 januari 2014 werd opnieuw een onontvankelijkheidsbeslissing genomen. Dit element kan dan ook niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkenen wisten dat het attest van immatriculatie geen verblijfstitel is maar enkel een proceduredocument is dat bewijst dat een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen ontvankelijk verklaard is en nog in behandeling is. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000).”* Nu uit nazicht van het administratief dossier inderdaad blijkt dat de medische regularisatieaanvraag van 30 september 2011 negatief werd afgesloten op 27 januari 2014, is het geenszins

kennelijk onredelijk om het argument dat de medische toestand hen verhindert terug te keren naar het land van herkomst niet te aanvaarden als buitengewone omstandigheid. Het loutere feit dat de laatste beslissing inzake de medische regularisatieaanvraag hen nog niet betekend was – ondertussen werd deze wel betekend op 20 februari 2014 – maakt niet dat deze beslissing niet bestond noch dat de verwerende partij hiernaar niet mocht verwijzen in de thans bestreden beslissing.

Ook wat betreft het argument inzake de onredelijke behandelingstermijn heeft de verwerende partij niet kennelijk onredelijk geoordeeld dat verzoekende partijen wisten dat hun verblijf precair was en zij slechts toegelaten werden tot het grondgebied in afwachting van de behandeling ten gronde van hun medische regularisatieaanvra(a)g(en) en voorts dat het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, hen geen recht geeft op verblijf.

De Raad wijst er dienaangaande nog op dat (de gemachtigde van) de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding elke aanvraag om machtiging tot verblijf afzonderlijk dient te behandelen. Bovendien wordt door de Vreemdelingenwet geen termijn voorzien waarbinnen deze aanvragen moeten worden behandeld. Het kan de administratie niet ten kwade worden geduïd de zaak zorgvuldig te hebben onderzocht en hiervoor de nodige tijd te hebben genomen. Rekening houdend met het feit dat elke aanvraag individueel moet worden onderzocht en beoordeeld en dat wordt aangenomen dat de Dienst Vreemdelingenzaken een groot aantal aanvragen te behandelen heeft kan een behandelingstermijn zoals in casu niet als onredelijk lang worden beschouwd. Het is dan ook geenszins kennelijk onredelijk van de verwerende partij om het argument dat er onredelijk lang over werd gedaan om een beslissing te nemen in de medische regularisatieaanvraag niet te aanvaarden als buitengewone omstandigheid die de verzoekende partijen verhindert hun aanvraag in het land van herkomst in te dienen. De Raad ziet trouwens ook niet in waarom het feit dat het bestuur een bepaalde tijd heeft gedaan over het nemen van een beslissing, dit verzoekende partijen verhindert of het hen bijzonder moeilijk maakt om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen.

2.7. Het enig middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf mei tweeduizend veertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER